

1990 ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ

Κόσμος κινδύνων αλλά κι ελπίδας

Ο ΚΟΣΜΟΣ στον οποίο ζούμε είναι κόσμος ανασφάλειας, κινδύνων αλλά και ελπίδας.

Η για δεκαετίες κλιμάκωση των εξοπλισμών, ο ανταγωνισμός Δύσης - Ανατολής, οι περιφερειακές αναμετρήσεις, το χάσμα μεταξύ της πείνας και της εξαθλίωσης στις χώρες του Τρίτου Κόσμου και της ευμάρειας και υπερπαραγωγής στις αναπτυγμένες βιομηχανικές χώρες συνθέτουν μια ανησυχιακή εικόνα. Ταυτόχρονα όμως οι προσπάθειες για αφοπλισμό, για προσέγγιση των υπερδυνάμεων, για βόηθεια προς τις τρίτες χώρες διαγράφουν μηνύματα ελπίδας για μόνιμη ειρήνη και ασφάλεια.

Ο υπαρκτός σοσιαλισμός, το κοινωνικό καθεστώς που δημιουργήσαν τα κομμουνιστικά κόμματα της Ανατολικής Ευρώπης βρίσκεται σε βαθιά κρίση. Δεν αποδείχτηκε ικανό να εξασφαλίσει την ευημερία και ελευθερία που υποσχέθηκε. Οι κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές δομές που δημιούργησε δεν ανταποκρίθηκαν στις μεταβαλλόμενες συνθήκες του παγκόσμιου περιβάλλοντος, στην πρόοδο της τεχνολογίας και κυρίως στις ανάγκες του πληθυσμού για βελτίωση του επιπέδου ζωής. Ο υπαρκτός σοσιαλισμός δεν επέτρεψε νέα σχήματα διοίκησης, συμμετοχής και απόφασης, ώστε να αξιοποιούν οι πολίτες τις δυνατότητές τους και να τους επιτρέπουν να αναπτυχθούν ελεύθερα. Η εξέγερση στην Ανατολική Ευρώπη σφράγισε το τέλος του κομμουνιστικού οράματος. Η εξέλιξη του χώρου του υπαρκτού σοσιαλισμού είναι αυτή τη στιγμή αβέβαιη και μπορεί να προκαλέσει νέες τριβές και κρίσεις στις παγκόσμιες σχέσεις. Όμως υπάρχει πια η βεβαιότητα ότι θα μπορέσει να επαναπροσδιοριστεί η σοσιαλιστική προοπτική ελεύθερα από δογματισμούς και από τους καταναγκασμούς της πολιτικής ορισμένων χωρών.

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Η ΧΩΡΑ μας παραμένει σε μεγάλο βαθμό εξαρτώμενη. Η οικονομία μας επηρεάζεται από τις διεθνείς εξελίξεις και τις αποφάσεις που παίρνονται σε ξένα κέντρα αποφάσεων. Η διεθνής μας θέση καθορίζεται από διεθνείς συμμαχίες και συνεννοήσεις στη διαμόρφωση των οποίων ελάχιστα συμμετέχουμε. Και όμως τα τελευταία χρόνια περιορίσαμε αισθητά τον ετεροπροσδιορισμό της πολιτικής μας και δημιουργήσαμε πολιτεία απαλλαγμένη από ξένο έλεγχο και επεμβάσεις δυναμώνοντας με τον τρόπο αυτό την ελπίδα για μια εθνική ανεξάρτητη πορεία.

Η σχέση της χώρας μας με το εξωτερικό της περιβάλλον μεταβάλλεται δραματικά. Ποτέ άλλοτε στην ιστορία δεν ήταν τόσο έντονη η αίσθηση ότι η ζωή, οι ιδέες, η ελευθερία και η ευημερία, το μέλλον των κατοίκων σε κάθε γωνιά της γης επηρεάζονται από τις εξελίξεις σε όλο τον κόσμο. Η πληροφορική, η δορυφορική τεχνολογία, η τεχνολο-

για των νέων υλών, οι νέες μορφές επικοινωνίας καθώς και η προϊούσα οικονομική ολοκλήρωση μεγάλων περιοχών καθιστούν την έννοια της παγκοσμιοποίησης, τρέχουσα και ορατή. Συγχρόνως πιέζουν για μεταβολή στον τρόπο σύνδεσης της κάθε χώρας με το εξωτερικό της περιβάλλον. Η χώρα μας δεν έχει καταφέρει ακόμη να ξεπεράσει την εσωστρέφειά της. Ταυτόχρονα όμως όλο και ευρύτερα στρώματα συνειδητοποιούν την ανάγκη για νέους τρόπους ένταξης στη διεθνή κοινότητα. Διαγράφεται έτσι η ελπίδα να εκμεταλλευτεί η Ελλάδα τις τεράστιες και πρωτοφανείς δυνατότητες που ανοίγονται.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Η ΕΛΛΑΔΑ και Ελληνικότητα αποτελούν για μας τους Έλληνες τα σταθερά σημεία αναφοράς της εθνικής μας ταυτότητας, ανεξάρτητα από την ταξική ή ιδεολογική τοποθέτησή μας. Μέσα σ' ένα κόσμο που οι ανάγκες της παραγωγής και οι νομοτέλειες της παγκόσμιας οικονομίας προωθούν καθημερινά ισχυρές διαδικασίες υπερεθνικής συγκρότησης, είναι ανάγκη να διατηρήσουμε την εθνική μας ταυτότητα, ενώ ταυτόχρονα θα συμμετέχουμε δημιουργικά στο ευρωπαϊκό και στο παγκόσμιο γίγνεσθαι. Οι κίνδυνοι είναι μεγάλοι αλλά ταυτόχρονα διαγράφεται η ελπίδα, ότι θα μπορέσουμε να δημιουργήσουμε μια νέα δυναμική στηριζόμενοι στις παραδόσεις μας.

Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα δεν είναι πια μόνο μια τελωνειακή ένωση, μια κοινή αγορά. Το υπερεθνικό αυτό σχήμα οικονομικής συνεργασίας που γνώρισε στο παρελθόν και εξελικτική δυναμική και τη στασιμότητα της ρουτίνας μετεξελίσσεται με όλο και πιο γρήγορα βήματα. Το μόρφωμα που διαγράφεται δεν έχει ακόμη σαφή χαρακτηριστικά αλλά οι κατευθύνσεις της πορείας είναι σαφείς. Η ενιαία κεντρική τράπεζα, το ευρωπαϊκό νόμισμα, η όλο και στενότερη πολιτική συνεργασία, η επέκταση των κοινοτικών πολιτικών οδηγούν αναπόδραστα στη βαθμιαία πολιτική ενοποίηση. Ήδη τώρα το κοινό υπερεθνικό σχήμα αφαιρέσει από τα κράτη - μέλη τη δυνατότητα εμπλοκής τους στον οικονομικό ανταγωνισμό που υπήρξε στο παρελθόν η αιτία πολεμικών και μη αναμετρήσεων. Περίορισε έτσι δραστηρίως τις εξουσίες τους.

Η θεσμοποίηση των διακρατικών σχέσεων, που προκαλεί και συνεπάγεται η Κοινότητα, κα-

Άρθρο του ΚΩΣΤΑ ΣΗΜΙΤΗ

λιεργεί τη συνείδηση της συμμετοχής σε ένα υπερεθνικό σύνολο και εξασθενεί τις εθνικιστικές συμπεριφορές.

Η εξέλιξη αυτή συνεπάγεται την απώλεια ιδιαιτεροτήτων, την αναγκαστική εξαφάνιση νοοτροπιών και συνθησιών, εντατικότερο ανταγωνισμό και πιέσεις του διεθνούς περιβάλλοντος. Δημιουργεί ταυτόχρονα την ελπίδα για μια πορεία που θα διασφαλίσει στη χώρα ειρή-

γνη και δημιούργησαν την ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο.

ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΠΟΤΕ το κράτος δεν είχε περισσότερη εξουσία απέναντι στο πολίτη. Η δυναμική της βιομηχανικής κοινωνίας προσθέτει καθημερινά στις υπάρχουσες εξαρτή-

“Η κοινωνία, στην οποία ζούμε, χαρακτηρίζεται από την κυριαρχία του κεφαλαίου στις ανθρώπινες σχέσεις τη μειονεκτική θέση της ανθρώπινης εργασίας και προσφοράς, τον καθοριστικό ρόλο του ιδιωτικού κέρδους στην οργάνωση της οικονομίας, τον ταξικό ανταγωνισμό, την αλλοτρίωση και την κρατική αυταρχικότητα. Όμως οι λαϊκοί αγώνες δεκαετιών κατοχύρωσαν περισσότερη ελευθερία, δικαιοσύνη, δημοκρατία και αλληλεγγύη και δημιούργησαν την ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο”.

νη, εκσυγχρονισμό και ανάπτυξη.

ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

ΤΟ φυσικό περιβάλλον χειροτερεύει καθημερινά. Ο άνθρωπος εκμεταλλεύεται τα μέσα και τη δύναμη που του παρέχει η τεχνική εξέλιξη χωρίς να αναλογίζεται τις συνέπειες για τη φύση. Ο αέρας δηλητηριάζεται, οι θάλασσες ρυπαίνονται, η πανίδα και η χλωρίδα καταστρέφονται, η ζωή στον πλανήτη απειλείται. Η αντίληψη ότι το περιβάλλον χρειάζεται προστασία και ότι η οικολογική και η οικονομική διάσταση είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένες, κερδίζει διαρκώς έδαφος. Δημιουργεί την ελπίδα για την αποκατάσταση της ισορροπίας που διαταράχθηκε.

Η κοινωνία, στην οποία ζούμε, χαρακτηρίζεται από την κυριαρχία του κεφαλαίου στις ανθρώπινες σχέσεις τη μειονεκτική θέση της ανθρώπινης εργασίας και προσφοράς, τον καθοριστικό ρόλο του ιδιωτικού κέρδους στην οργάνωση της οικονομίας, τον ταξικό ανταγωνισμό, την αλλοτρίωση και την κρατική αυταρχικότητα. Όμως οι λαϊκοί αγώνες δεκαετιών κατοχύρωσαν περισσότερη ελευθερία, δικαιοσύνη, δημοκρατία και αλληλεγγύ-

σεις και νέες, δημιουργεί νέους κινδύνους για την ελευθερία. Όμως επίσης ποτέ τα άτομα δεν είχαν όπως σήμερα, τις ιδεολογικές και κοινωνικές προϋποθέσεις να αντισταθούν, να πάρουν τις εξελίξεις στα χέρια τους, να απαιτήσουν και να επιβάλλουν περισσότερη δημοκρατία.

Οι κεφαλαιούχοι δεν είναι πια παντοδύναμοι. Οι δραστηριότητές τους επηρεάζονται με επιδοτήσεις, φόρους, την οικονομική πολιτική και άλλες κρατικές παρεμβάσεις στην επιθυμητή κατεύθυνση. Όμως η συγκέντρωση οικονομικής εξουσίας συνεχίζεται, μονοπώλια και ολιγοπώλια κυριαρχούν στην αγορά, πολυεθνικές εταιρείες καθορίζουν τις προοπτικές ανάπτυξης ολόκληρων περιοχών. Αλλά και οι εργαζόμενοι τα συνδικάτα και τα κόμμάτα τους έχουν όλο και περισσότερο την αντίληψη για τις οικονομικές νομοτέλειες, τις γνώσεις, την πολιτική δύναμη και τις διεθνείς διασυνδέσεις για να επηρεάσουν τις εξελίξεις.

Η ταξική διάρθρωση στην Ελλάδα αν και είναι σε γενικές γραμμές σαφής δεν οδηγεί σε αντιστοιχες ταξικές συγκρούσεις. Ο παρεμβατικός ρόλος του κράτους, ο πελατειακός χαρακτήρας της διοίκησης και η έντονη αναδιανεμητική παρέμβαση της πολιτικής, έχουν καταστήσει ασαφείς τις διαχωριστικές γραμμές μεταξύ των κοινωνικών ομάδων και δημιουργήσει συμβίβα-

τους που δίνουν στην εξουσία διαταξική βάση. Η πολιτική λειτουργεί εξισοροποιητικά και διορθωτικά. Θεωρεί την όποια κατανομή δικαιωμάτων ως προσωρινή και δεδομένη τη δυνατότητα σχετικοποίησής της. Η εξέλιξη αυτή έχει σφραγίσει την πορεία της ελληνικής πολιτικής με δύο χαρακτηριστικά. Η Πολιτεία είναι αρμόδια για όλα, ακόμα και για να προσδιορίσει τα όρια της δράσης της, οι κοινωνικές ομάδες απαιτούν και πιστεύουν ότι το κράτος είναι υπεύθυνο σε κάθε περίπτωση να μεγιστοποιήσει την ευημερία τους. Το αποτέλεσμα των αντιλήψεων αυτών είναι η άναρχη επέκταση του δημόσιου τομέα, το άναρχο σύστημα παρεμβάσεων για την αποκατάσταση πολιτικών ισορροπιών και τέλος ο συνεχιζακός κατακερματισμός της κοινωνίας. Η κοινωνικά άρχουσα τάξη έχει ασαφή όρια και βασίζεται σε ασαφείς συμμαχίες παρ' όλο που έχει σταθερό βασικό πυρήνα. Τα σημερινά πολιτικά αδιέξοδα είναι επίπτωση της μέχρι σήμερα εξέλιξης. Οι συγκροτημένες ομάδες με οικονομικά συμφέροντα δεν δέχονται να παραιτηθούν από το αναδιανεμητικό σχήμα, που διαμορφώθηκε τα τελευταία χρόνια, και να προχωρήσουν σε άλλους λιγότερο επωφελείς συμβιβασμούς παρ' όλο που ο κίνδυνος οικονομικής περιθωριοποίησης είναι όλο και πιο έντονος. Οι πολιτικές δυνάμεις αντίστοιχα δεν θέλουν να διατρέξουν τον κίνδυνο απώλειας της πελατείας τους και της εξουσίας τους προχωρώντας σε νέες αναγκαίες όμως συναινέσεις.

Ο φαύλος κύκλος πρέπει να σπάσει. Η απάντηση στην κρίση δεν μπορεί να προέλθει από την τυποποιημένη πια αντιπαράθεση προγραμμάτων που υποσχονται όλοι και σιωπούν στα ουσιώδη. Ελπίδα αποτελεί η βαθμιαία συνειδητοποίηση ότι η ιδεολογική και ηθική anomia που χαρακτήρισε τη μέχρι σήμερα πολιτική πρακτική θα πρέπει να αντικατασταθεί από ένα ορθολογικό σύστημα συμπεριφορών με σαφή κριτήρια και αξιολογήσεις.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΝΙΣΟΤΗΤΕΣ

ΟΙ ανισότητες στην παιδεία, την περιθάλψη, την κοινωνική ασφάλιση παρ' όλο που έχουν περιορισθεί, παραμένουν μεγάλες. Εξακολουθούν να υπάρχουν οι δραματικές ανισότητες στα εισοδήματα, η διαφορετική μεταχείριση των φύλων, οι μεγάλες διαφορές μεταξύ των περιφερειών της χώρας και ταυτόχρονα οι έν-

τονες κοινωνικές αντιθέσεις. Η ανεργία είναι μόνιμο καθεστώς για πολλούς ενώ άλλοι έχουν διπλή απασχόληση. Όμως η συνείδηση ότι απαιτείται περισσότερη κοινωνική δικαιοσύνη είναι όλο και πιο έντονη.

Το περιβάλλον της πόλης είναι όλο και λιγότερο ανθρωπινό, η οικογένεια χάνει τη συνοχή της, η κοινωνία είναι όλο και πιο ανταγωνιστική, το άτομο αισθάνεται αποξενωμένο, χωρίς ρίζες, αντιμέτωπο με ένα εχθρικό περιγύρο. Αλλά σίμωτερα υπάρχουν όλο και λιγότερο δυνατότητες επιλογής στην εργασία, στον ελεύθερο χρόνο, στη διαμόρφωση της ζωής, επεκτείνεται η κοινωνική ασφάλιση και πρόνοια, μπορούμε να καταπολεμήσουμε την αρρώστια και την εγκατάλειψη και να προωθήσουμε την αλληλεγγύη.

Η αλλοτρίωση, η εξάρτηση, η εκμετάλλευση στο χώρο της εργασίας είναι ακόμα έντονη. Όμως αυτοματοποίηση και πληροφορική επηρεάζουν το εργασιακό περιβάλλον. Η αναγκαιότητα της τεχνικής γνώσης, της εξειδίκευσης, της κινητοποίησης των πρωτοβουλιών και διαχειριστικών ικανοτήτων των εργαζομένων δημιουργούν νέες σχέσεις εργασίας. Ο εκσυγχρονισμός των επιχειρήσεων απαιτεί νέες μορφές οργάνωσης της εργασίας, κοινωνικού διάλογου, και δημιουργούν την ελπίδα για περισσότερη συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων και στην κατανομή των κερδών.

ΟΙ ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ

ΝΕΕΣ τεχνολογίες ιδιαίτερα στον τομέα της πληροφορικής και της επικοινωνίας επηρεάζουν τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης, παρέχουν όλο και μεγαλύτερες δυνατότητες χειραγώγησης του ατόμου, παρακολούθησης των δραστηριοτήτων του πολίτη και επιτήρησης της ιδιωτικής του ζωής.

Ταυτόχρονα όμως διανοίγονται νέες δυνατότητες για περισσότερη πληροφόρηση και διαφάνεια, γεννιέται η ελπίδα για ουσιαστικότερη συμμετοχή του πολίτη στην καθημερινή διαδικασία άσκησης και ελέγχου της εξουσίας. Η εποχές των αρχηγών ηρώων, των κομμάτων πρωτοπαυτών, των ενσάρκωτων των συμφερόντων του λαού και του έθνους έχουν παρέλθει. Τα μεγαλόπνοα σχέδια, που διαγράφουν το μέλλον για δεκαετίες, τα προγράμματα που προβλέπουν και προκαθορίζουν την πορεία της χώρας προς τη συνεχή ευημερία αποδείχθηκαν αναπαράσιμα. Την εποχή των μεγάλων ανεδαφικών αποχλήσεων η εποχή των κατεδαφίσεων. Η πολιτική κινείται σήμερα χωρίς πυξίδα ανάμεσα στα μεγάλα οράματα και στον ρεαλισμό της καθημερινότητας. Η ατομική και συλλογική δραστηριότητα χρειάζεται να υπηρετεί και την ουτοπία για να έχει στόχους, μακροπρόθεσμη προοπτική και ιστορική διάσταση. Η σχετικότητα των λύσεων, δεν πρέπει να μας αποτρέψει να αναζητήσουμε νέες συνθέσεις. Η αποκάλυψη των αδιεξόδων και η αβεβαιότητα των διεξόδων δεν πρέπει να μας αφήνει χωρίς ελπίδα. Ο κριτικός ορθολογισμός μας επιτρέπει να σχεδιάσουμε μια ρεαλιστική πορεία για μια κοινωνία πιο δημοκρατική και πιο δίκαιη.

Στόχος μας πρέπει να είναι οι ελπίδες που διαγράφονται να γίνουν πραγματικότητα.